

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00 Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Видає Робітничо-Фармерське Видавнє Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня виступає в Укр. Р.б. Домі, на ро-м вулиць Пчірчард і МекГрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЧОМУ ВОНИ ОПИНИЛИСЯ ПОЗА РЯДАМИ ЛЕНІНСЬКОЇ ПАРТІЇ.

Центральний Комітет і Центральна Контрольна Комісія Всесоюзної Комуністичної Партії виключили з лав комуністичної партії провідників опозиції, Троцького й Зіновєва; інших виключили покищо з Центрального Комітету та з Центральної Контрольної Комісії, а дальшу їх долю має вирішити Всесоюзний 15. з'їзд комуністичної партії, який відбувається нині днями в Москві.

Довго терпіла партія в своїх рядах цих лідерів опозиції. Прошала їм їхні протипартійні виступи, вірила в їхні обіцянки та декларациї на письмі, що вони вже покаються і нарешті, після їх публичних скандальних виступів на вулицях Москви й Ленінграду в день святкування десятих роковин Жовтня — Троцького, Зіновєва і Преображенського виключила з партії.

Переглядаючи стенографічний звіт з пленуму Центрального Комітету й Центральної Контрольної Комісії й читаючи в нєму промови Троцького й Зіновєва, не хочеться просто ври-ти, що бувши видатні провідники революційної боротьби в Радянському Союзі й поза ним до такого докотилися. Ці про-мови, не дочисляючи до них шкідливої роботи Троцького й Зіновєва для партії й радянської влади в останніх роках та їхніх виступів в ювілейні дні — були такими, за які не повинно бути в партії місця навіть таким заслуженим в революції лю-дем, як Троцький і Зіновєв.

Але виключені вони з партії не за промови на партійних пленумах чи зборках, а за діла свої, за творення нової партії, за єднання з буржуазними інтелігентами, ворогами радянської влади й комуністів, за друкування разом з ними інтелігентами протипартійних летючок, за організування нелегаль-ної друкарні й т. ин. Тут вже мова не лише про зламання партійної дисципліни, але про контрреволюційні виступи такого фронту, на лівому крилі якого стояли Троцький і Зіновєв, у центрі буржуазні інтелігенти, на правому крилі колчаківські офіцери.

"Правда", центральний орган Всесоюзної Комуністичної Партії, з 15. листопада, з чєго приводу в редакційній статті пи-ше:

"В протягу ряду літ т.т. Троцький і Зіновєв провадили без-перервну боротьбу проти партії і, не дивлячись на неодро-кратні попередження, вони безцеремонним способом ло-мили елементарні вимоги партійної дисципліни; протягом до-вго часу вони явно глумилися над терпінням партії і її керу-ючих органів.

"Справа однак не тільки в тому, що лідери опозиційного блоку ані на хвилину не запереставали своєї фракційної ді-яльності, за провадження якої Х з'їзд партії — на пропози-цію Леніна — ухвалив карати виключенням з партії. Справа в тому, що загострюючи свою боротьбу проти партії, лідери опозиції, Троцький і Зіновєв, дійшли до якої стєпени ідейно-го загострення, до таких форм і методів боротьби проти партії, що є властиві й зрозумілі тільки з боку ворогів комуні-зму".

Лідери опозиції, каже "Правда", перейшли в своїй бороть-бі проти партії, а тимсамим і проти радянської влади, ті ме-жі, за якими неминує приходити до єднання з протирево-люційними, протирадянськими силами:

"Вистарчить переглянути шлях, що його пройшла опози-ція за останній час, щоб зрозуміти що з дисорганізацією партії, Троцький і Зіновєв обернулися в прямих ворогів партії і борців проти режиму пролетарської диктатури...

"Далі, Троцький і Зіновєв пройшли шлях від організування фракційної групи внутрі партії до оформлення другої партії, що має свій апарат, свою дисципліну, свої зв'язки, свою "техніку" і т. ин. Прикриваючись криками про єдність, Троць-кий і Зіновєв творили другу партію, що уважала і уважає себе незв'язано ніякими партійними рішеннями і ніякими радян-ськими законами.

"Розкольників створили другу партію для боротьби з пар-тією Леніна, старanno і систематично закриваючи той факт, що вони фактично борються проти режиму пролетарської дик-татури і за режим буржуазної демократії. Бо-ж хіба не ясно, що люде, які признали допустимість створення другої партії в умовних пролетарської диктатури — тимсамим признають допустимим створення третьої, четвертої, п'ятої і т. д. партії?"

"Хіба-ж не ясно, що, признаючи за собою право органі-зування другої партії, Троцький і Зіновєв тим самим призна-ють право за кожною групою членів партії, і бувших членів партії, і безпартійних — на організування своєї партії, для оборони своїх поглядів?"

"Якже-ж в такому разі Троцький і Зіновєв можуть від-мовити права на легальне існування меншевицям і ес-ерам? Адже-ж Ленін казав, що вони (меншевики й ес-ери) у нас, для відріжнення від буржуазних республік, повинні сидіти в тюрмі.

"Від підпільної боротьби з партією внутрі партії розколь-ники перейшли до організування підпілья назовні партії, нав-язуючи для цього союз з безпартійними буржуазними інтеліген-тами, а потім докотилися й до отвертій вуличної агітації про-ти партії, яка руководить диктатурою пролетаріату. Хіба-ж з чєго не ясно, що Троцький і Зіновєв вступили на шлях бо-ротьби проти режиму пролетарської диктатури... і за систе-му існування й боротьби кількох політичних партій, тобто, за сповнання з рейок пролетарської диктатури на рейки бур-жуазної демократії?"

"Без єдиного керівництва комуністичної партії нема ра-дянської влади, нема диктатури пролетаріату; вже тимсамим виступ "другої партії" троцькістів проти ленінської партії є по суті справа виступ протирадянський, обєктивно спрямо-

ваний проти радянської влади.

"Виступи лідерів опозиції в день роковин Жовтневої рево-люції досить ясно показали, що Троцький і Зіновєв стають єсеродем притягування протирадянських сил після того, як вони виступили на вулицях з закликком боротися проти тепе-рішнього партійного, а одночасно і радянського керівництва.

"І саме через те керівничі організації обов'язані були пі-ти на зустріч домаганням партійних мас і виключити з пар-тії лідерів опозиційного блоку, Троцького й Зіновєва. Сотні тисяч робітників вже давно оскаржують Центральный Комі-тет і Центральну Контрольну Комісію Всесоюзної Комуністич-ної Партії в м'якості та поблажливості у відношенню до лі-дерів опозиції. Вони вказують, і цілком слушно, на той факт, що рядовий член партії був би виключений з партії лише за невелику частину тих протипартійних виступів, якими вкрита фракційна діяльність лідерів опозиції і, перш за все, Троць-кого і Зіновєва.

"Із уваги до попередніх заслуг лідерів опозиції перед пар-тією й пролетарською революцією керуючі органи партії ви-являли м'яксть, яку робітничі частини партії уважала ціл-ком злїзливою. Але тепер лідери опозиції переступили всі межі".

Таке пише "Правда", орган партії, про протипартійну ді-яльність Троцького й Зіновєва та про виключення їх з пар-тії. І це цілком зрозуміло. Розбивання лав пролетарської організації — це розбивання пролетарської сили. А розбиван-ня пролетарської сили є на користь ворогам робітничої класи. Тому не дивно, що як тільки Троцький і Зіновєв почали провадити протипартійну роботу, до них почали підмацуват-ися буржуазні, протипартійні елементи. Тому не дивно, що як тільки партія в цілій своїй масі відкинула й засудила лінію Троцького й Зіновєва, то вони почали шукати собі союзників поза партією, в рядах буржуазної інтелігенції.

За це партія виключила їх із своїх лав. Бо протиники-по-за лавами організації не такі небезпечні, як внутрі органі-зації. Дальші активні дисорганізаторські виступи проти вла-ди й проти партії ведуть вже до Іванової хати.

ЗАМИКАЮТЬ УСТА РОБІТНИЧІЙ ПРЕСІ

Перед нами лежить українська робітнича газета — "Світ-ло" з 6. листопада. "Світло" — це невеличка українська ро-бітнича газета у Львові, одинока в цілій Галичині. Виходить вона раз на тиждень, часом зовсім не виходить, головно тоді, коли її редактори сидять в тюрмі. Або коли й виходить, то світить білими шпальтами, позизаними подською цензурою.

Але такого глуму над друкованим словом, якого зазнало "Світло" з 6. листопада, певно ніяка газета ще не бачила. День 6. листопада — це десята річниця Жовтневої революції. Сама річниця 7. листопада, але що 7. листопада був понеділок, то робітнича преса вносила присягнула свої числа роковинам ре-волюції в суботу 5. і в неділю 6. листопада.

"Світло" також хотіло дещо сказати українському робіт-ничтву й селянству Західної України про Жовтневу револу-цію, про здобутки працюючих Радянського Союзу за десять літ боротьби й будівництва. Хотіло сказати, але не сказало. Польська цензура заборонила. Перша сторона "Світла" ціл-ком біла. Лишилося лише два наголовки: "Десять роковин" й "Здобутки Жовтневої Революції". Це все ні, не все. Ще низом відмічено в польській мові розпорядок окружного суду про невиконання наказу президента Польщі про пресу. Друга сторона "Світла" подібна до першої. Біла, лише один наголовок — "Спроби капіталістичної стабілізації за останніх десятиліт" — залишився. Цілу-ж "стабілізацію" сконфіско-вано. На третій стороні сконфісковано статтю "Делегації працюючої молоді до С.Р.С.Р."

Не новина для нас, що в Польщі цензура конфіскує га-зетні статті; не перший раз нам бачити білі шпальти робітничих газет з Галичини. Але, звичайно, польська цензура пере-важно конфіскувала такі статті, в яких писалося про Польщу, її уряд, про вєводу, старосту, або просто про поліца, в не-дуже то похвальному тоні. Цим-же разом сконфісковано ста-ттю, в якій писалося про другу державу, в якій оповідалося лю-дем, що сталося десять літ тому назад в бувшій Росії, як там повалоно буржуазну владу, встановлено владу працюючих, як та влада уряде і яке тепер положення в Радянському Союзі.

І польська цензура заборонила про це писати. В Польщі не вільно робітничій газеті писати про те, що десять літ тому назад в бувшій Росії повалоно буржуазну владу. П'ясуський, вєводи, шляхта не люблять цього ухувати. Вони забороняють говорити про це робітникам. Вони бояться, що робітничтву, прочитавши як повалоно панську владу в царській Росії, по-пробує зробити це і в Польщі. Тому шляхта конфіскує ро-бітничі газети, випускаючи їх в світ з білими шпальтатами.

Та чи це допоможе? Чи самі білі шпальти не заговорять робітникам до розуму? Кожний робітник, прочитавши наго-ловки сконфіскованих статей, скаже: "Чому шляхта не позво-ляє писати про Радянський Союз, про "стабілізацію" в капі-талістичних країнах, про те, що на свято десятих роковин Жовтневої революції приїхали до Радянського Союзу числен-ні делегати від працюючих 30-ох країн? О, не тільки поль-ська, але й всєвітна буржуазія не любить правдивого друко-ваного робітничого слова. Вона ненавидить робітничі газети. Вона їх нищить. Фашизм в Італії спалив будинки, в яких дру-кувалися робітничі газети, розбив на дрібні кусні друкарські машини. П'ясуський видав нечужаний проти-пресовий за-кон, на основі якого кожний староста, кожний поліцай може сконфіскувати газету, арештувати редактора.

Чому пани так бояться друкованого робітничого слова? Чому вони не поборують слабької робітничої преси в "де-мократичний спосіб" своєю сильною пресою, але вживають таких суворих репресій? Тому, що робітнича преса голосить працюючому слову правди. Тому, що робітнича преса вчить, організує, освєдомляє маси, вказує їм шлях боротьби за ви-звіл з капіталістичного визиску. Тому, що робітнича преса — це язык працюючих, і визискувачі ладні кожної хвилі вир-тати цей язык, щоб далі тримати працюючі маси в темноті й нессвідомості та безмілосердно їх визискувати.

Писати про Радянський Союз, про здобутки працюючих в нєму, про встановлення сімгодинного дня праці, про мані-фєст євлейної сєсії Центрального Виконавчого Комітету С.Р.С.Р. — це значить підбадьорувати працюючі й поневолені народи цілого світа до боротьби за волю; це значить дока-зувати їм живий прикладом, що вони досидали вже до того, щоб взяти владу в свої руки й встановити диктатуру пролетар-іату по цілому світі.

Держава польської шляхти єсидує з Радянським Союзом. Польська шляхта найгірше боїться того, що в Радянському Союзі відбувається. Положення працюючих в Польщі неви-носимо тяжке. І щоб сховати перед працюючими своєї дер-жави те, що діється в Радянському Союзі, польська шляхта замикає уста робітничій пресі.

НАУКА З ВІННІПЕГСЬКИХ ВИБОРІВ.

Недавні міські вибори в Вінніпегу мають більше як місцеве значіння, головно через недавні старання побратимів місцевої Незалежної Партії Праці розколоті Канадійську Партію Праці в Онтеріо. Перший раз в історії Канади Кому-ністична Партія Канади і Не-залежна Партія Праці стали проти себе в виборчій кам-панії. В кожній попередній виборчій кампанії не було прямої опозиції між цими обома партіями, але в цей-же самий час не було з боку Незалежної Партії Праці ніякого євбуву ба-жання єдності. І ця стаття від-носиться до боротьби між ци-ми двома партіями та до ви-сновків, які можна з цієї бо-ротьби витягнути.

За старанням комуністів — в жовтні 1924 р. Трейдс енд Лей-бор Кавниси вислав заклик до всіх робітничих організацій взяти участь в конференції, скликаній для сформування манітобської секції Канадій-ської Партії Праці. На неї при-шло коло 150 делегатів від ріжних робітничих організацій, що мали якесь значіння в місті. Між визначнішими делегатами був А. А. Гіпс, який репрезен-тував Незалежну Партію Праці. Було ясно, що ця партія була тоді в такій стратегічній позиції, що могла переропади-ти цю конференцію, або ро-збити її, а це по причині пар-ляментарного проводу, який вона мала між робітниками Вінніпегу. Вона не згодилася на єднання, відтягнулася з конференції і видала заклик до робітників, щоб вступали до Незалежної Партії Праці і тим розбила всяку можливість єд-нання. Наслідок був такий, що більшість делегатів виш-шла, а Комуністична Партія з лєвими робітниками лівих по-глядів, які протиставили ста-новіщу Незалежної Партії Праці, осталися самі, щоб сформува-ти Канадійську Партію Праці. Це зроблено, але основа Кан. Партії Праці була підірвана. По річчій існуванню на папері, Кан. Партія Праці в Вінніпегу перестала існувати, не мавши навіть нагоди розвинути свою діяльність.

Від того не було ніякої форм єднання акції. Але є пев-ний, що від того часу зміни-вся і поступенно вилів Не-залежної Партії Праці, який во-на мала, а який можна оціно-вати лише по голосам відданих їй кандидатів. Завдяки ді-яльному впливові, який Кому-ністична Партія Канади здобула через роки напруженої праці між робітниками — особливо між українськими робітниками третьої варди у Вінніпегу, вона ставила своїх кандидатів в третій варді починаючи з 1923 р. До 1925 року Комуністична Партія ставила т. Матвія По-повича своїм кандидатом, сво-їм рєчником. В 1926 р. вибра-ло т. В. Н. Колєніка до міської ради на комуністичний тикет. Протиниками партії були в роках 1925 і 1926 кандидати з українського націоналістично-католицького блоку, який тя-гнеться в хвості і є єднанням з буржуазними виборчими клі-ками третьої варди. Такі люде, як Якимішак, Дик, діставали в виборах до міської ради около 1,200 голосів від малосвідомих і відсталих українських вибор-ців-робітників. По виборі Ко-лєніка Незалежна Партія Пра-ці з своєю чисто парламентар-но-конституційною програмою, настрашилася того, що Кому-ністична партія стала її силь-ною суперницею і може вибра-ти своїх людей, бо виглядало, що в третій варді можна ви-брати двох комуністів, оби-двох на дворичний рєчинець.

Вчинки Незалежної Партії Праці в цих міських виборах усунули всяку тїнь політичної робітничої єсности, яку ця партія могла мати. Ради ро-збиття комуністичних голосів між укр. робітниками і за-мішання виборчих питань, ця партія номінувала навмисне Стаха Бєбівського кандидатом на алдермана, а В. Г. Комана кандидатом на шкільного трєста. Перший з них має неза-видний рекорд, беручи з точки погляду робітничої клєси, він

Попович дістав 2444 єдинок, т. Мєріє 2946, а т. Кагана 2029. Всі ці голоси віддано в отвертій боротьбі проти Незалежної Партії Праці. Старання цієї пар-тії розбити українські кому-ністичні голоси не вдалися, укра-їнські робітничі виборці від-кинули їх свою збільшенням голосів на наших кандидатів. Головно в голосам відданих на т. Мєріє було коло 700 англій-ських робітничих голосів з ан-глійської околиці третьої варди. Є це голоси прихильників Не-залежної Партії Праці, які го-лосували не так за міську програмою Комуністичної Пар-тії, як за кличем за Канадій-ською Партією Праці. Факт, що на 2223 виборчих балєтах т. Мєріє не було зазначено дві-ловок для Черняка, кандидата Незалежної Партії Праці, хоч Компартія це доряджувала, є доказом, що й клич єднання в виборах має своє обмежен-ня поза євбуву Канадійської Партії Праці. Всі ці голоси бу-ли протестом проти єсєктант-ської політики Незалежної Партії Праці. При рахуванню голосів комуністичні кандида-ти перепали. Вийшло на яв, що голоси Незалежної Партії Праці не були дійсними ро-бітничими голосами, бо на балє-тах консервативного кандида-та Бєрі було 1699 двіловок на Дорварда, кандидата Не-залежної Партії Праці. Хоч вєлімінування Мєріє не мо-гло вибороти Черняка, кан-дидата Незал. Партії Праці на єдноричний рєчинець, як не Компартія бажала, то за те ви-на на вибір консервативного кандидата Палмера спадає на політику опортунізму і ізоля-ції реформістичної Незалежної Партії Праці.

Із цієї зав'язаної боротьби мо-жна зробити два незаперєчні висновки: 1. Що політика Комуністич-ної Партії за створєнням Ка-надійської Партії Праці і ста-влення до того часу, дєки її не буде, комуністичних кан-дидатів, є вповні виправдана, а таксамо примінєння клича єд-наного фронту. На це вказу-є збільшення голосів, віддан-их на комуністів сотками ан-глійських робітників.

2. Що настєв час для сформування тепер Канадійської Партії Праці. Комуністична Партія не вбавом ще раз спробує довести до її засновання. Ви-слід єолосування вказує, що є негайна потреба Канадійської Партії Праці. Якщо Незале-жна Партія Праці буде далі пер-решкадлати сформуванню її, то вона сама ще далі єдегену-ється та мимоволі пустить-ся на дальші виборчі штуки, щоб лише поборувати кому-ністів, а тим здєєкредитує себе раз на завжди в очах робітні-ків, як партія карєрєвичів, що вганяють лише за посада-ми, а відкидають бєжання ро-бітничої клєси міста Вінніпегу.

Лєв. Мєріє.

НАГОРОДЖЕННЯ УГОДОВЦІВ У ЛЬВОВІ.

В склад прибічної ради дер-жавного комісєра міста Львова вхєдив досі тільки єдин Украї-нець. Наслідком спротиву всіх польських єгруповань, вєвоє-да збільшив їх кїлькість до 70 осіб, при чім збільшив також українське представничтво но-вими членами. Почєсть цю припала виключно єолішим у-часникам вєвєйського рєвту. Назначено: дра А. Гєвковича, о. Д. Лєпєтинського і дир. М. Зєячківського. Крім цього у-війшов в склад ради М. Ганке-вич, що нєбито має заступати інтерєси українського ро-бітничства, єдначє треба зазначити, що є він ставлєником ППС.

НЕМИЛА ПРИГОДА ЛИТОВСЬКОГО ПРЕЗИДЕНТА.

Польська прєсова єгенція по-дає, що на зібранню старшин ковєнського єгарнізону шєф литовського єєнерального штабу ген. Лєдиги єобразив прєзидєнта Литви Єметону.

Гєн. Лєдигу звільєнено з вій-ська. Здається в зв'язку з цєю подією група старшин, сторєн-ників єєн. Лєдиги, перєстєрили револьверними стрєлами портрєт прєзидєнта Єметони, що находився в єдному з мї-сєєвих єотєлів.